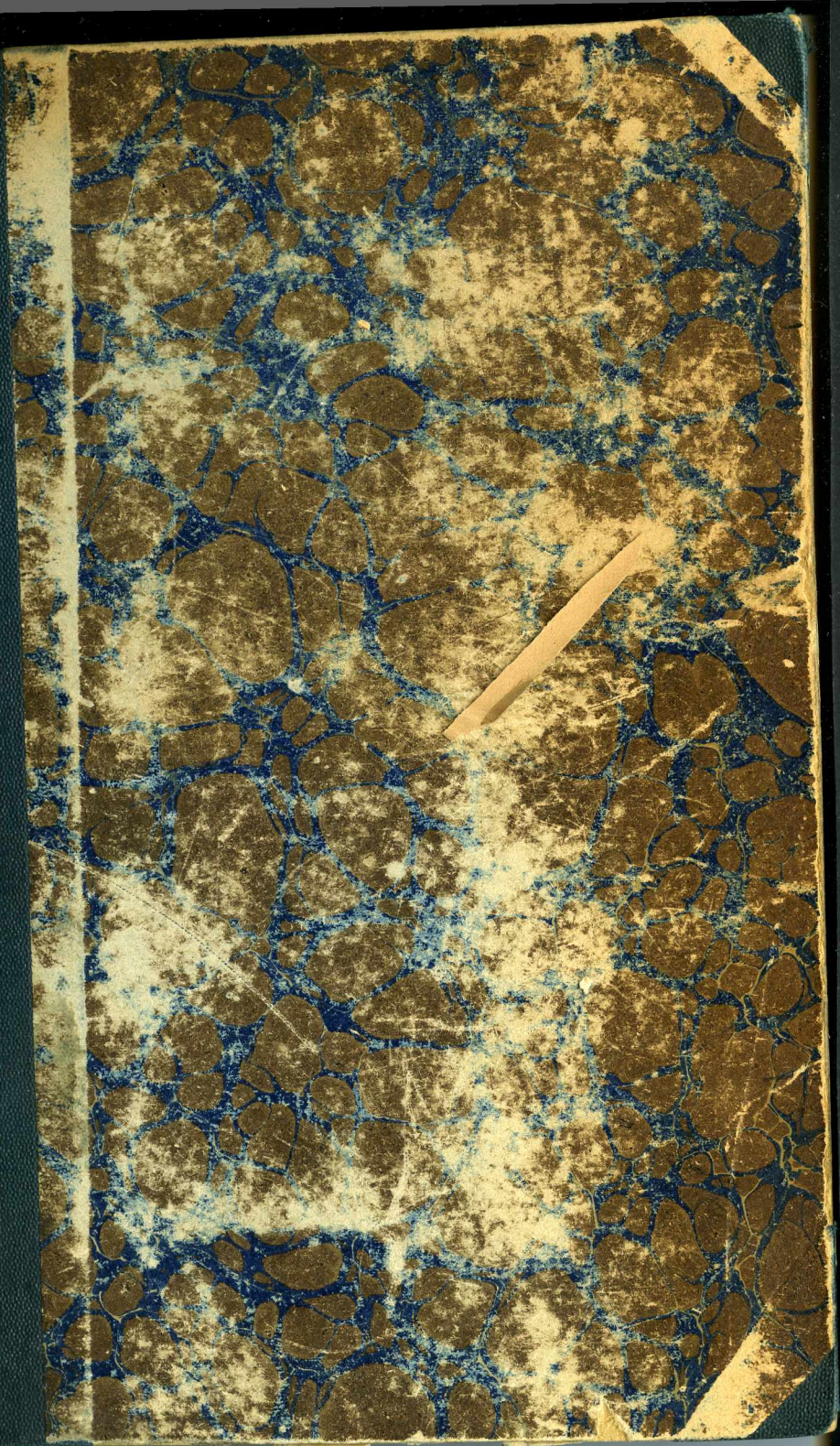

Politikai
röpiratok.

156.

10
156

1868

1389

FALUSI LEVELEK

A POLGÁRI HÁZASSÁGRÓL.

5.

PEST,
NYOMATOTT EMICH GUSZTÁV,

M. AKAD. NYOMDÁSZNÁL.

1868.

PAISI L'ETTERE

A POLCAI AGRON

GÉZA DALLAGI

1888

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF TORONTO

1888

1888

Első levél.

Kedves komám uram! Kivánom az Uristentől, hogy ezen néhány rend írásom friss jó egészségben találja kedves komám uramat egész háznépével, öregebb, apróbb cselédjeivel együtt. A mi engem illet, hála legyen a fölséges jó Istennek, megvagyok az enyimekkel együtt erőben, egészségben. A mult évi áldott termés rásegített, hogy a nagy tél ne találjon készületlenül. Van, mit a tejbe aprítsak, még a szegénynek is kerül, kit a nyomoruság küszöbömre hajt. Sajnálom a szegényt; mert mindig előttem van, hogy engem is könnyen érhet baj e nyomorult világban. Szivesen teszek hát a szegények pörsölyébe, ebbe a lelki takarékpénztárba valamit, mert tudom, hogy annak kamatja az Isten áldása szokott lenni.

Régóta kívánkozom már kedves komám urammal találkozni. Sok van a bögyömben, a miről értekezni szeretnék. Minthogy azonban személyesen nem beszélgethetek, előveszem a kalamárist, és írásban adom elő gondolataimat, úgy mint azok elmémben forognak, egyszerűen czifrálgatás nélkül.

Sokat irnak most a mi számunkra. Van közte jó, de van olyan is, a mi nem ér egy pipa dohányt. Sokat beszélnek arról, hogy a nép véleményét, óhaját figyelembe kell venni. Itt az ideje tehát, hogy a nép között is találkozzanak, kik őszintén, magyarán elmondják, hogy egyben-másban mit gondol és mit kíván a nép. Ime én megpróbálom. Irok kedves komám uramnak néhány levelet, melyben kimondom a mit egy és más tárgyra nézve jónak látok. Nem csak nem ellenzem, hanem inkább kívánom, hogy leveleimet minél többen

olvassák. Bárcsak annyi módomban volna, hogy leveleimet nyomtatásban is kiadhatnám. Hanem hogy erre pénz kell, ez pedig tőlem nem kerül, mert ha nem ütötte is erszényemet egészen agyon a laposmennnykő, a mindennapi szükség bizony lapitgatja azt. Talán, ha a kormányt szidnám, az istentagadást dicséreném, a vallást csufolnám, akadna, ki néhány piszkos bankót csusztatna tenyerembe. De én azt mondom, inkább rágjon össze az egér minden papiroost, mintsem olyant irjak rá, a mi másokat megbotránkoztatna.

Nekem legalább bántja a belső részem, mikor olyant olvasok, a mi a népet rendetlenségre csábítja, vagy arra bátorítja, hogy a törvénynek és törvény nevében parancsoló kormánynak ne engedelmeskedjék. Nekünk, kedves komám uram, rend és nyugalom kell, hogy nehéz munkánkat nyugodt lélekkel végezhessük. Mi azt kívánjuk, hogy munkánk gyümölcseit biztosítva lássuk és szabadon használhassuk. Azért én rendet, és ennek fentartására engedelmességet kívánok. A rendetlenséget csak azok óhajtják, kik a zavarosban szeretnek halászni, és a mások kárával is készek gyarapodni.

Elszomorodik a lelkem, mikor olyan irkafirkákat látok, melyek a vallást gyalázzák és ez által a nép vallásos érzését csökkentik. Mert mi lesz belőlünk, ha a vallásosság kivész kebelünkből? Én, nem tagadom, félek az olyan néptől, mely az Istentől nem fél. Mert ha egyszer oda jut a nép, hogy Istentől nem fél, akkor kész lesz az minden rosra, hanyat-homlok rohan mindenek, dulva, rontva, a mit utjában talál.

Elborzadtam, mikor még olyan nyomtatást is kellett látnom, mely az Istenről hajmeresztő becsmérléssel beszél. Hát ide jutottunk édes hazánkban? Az előbbeni időkben ezt nem merték ennyire tenni. Pedig most is az ur Isten van fölöttünk. Ne engedje kormányunk, hogy ez tovább is így tartson, mert baj lehet belőle. A magyar nép legnagyobb része szereti vallását. Ne vigyék odáig a dolgot, hogy vallásunkat féltentünk kell-

jen. Hisz abban van a mi egyetlen vigasztalásunk; abból meritünk erőt nehéz sorsunk elviselésére. Nem azért nem zugolódunk mi a kasza és kapa ellen, mintha nehezek nem volnának; oh nem, nagyon is érezzük mi azoknak súlyát. Nem mondhatjuk, hogy nem esik nehezünkre véres verejtékünk hullatása munkáink közben. Nehéz az és keserítő; de vallásunk vigasztalásai erőt adnak, kibékítenek nehéz sorsunkkal, megédesítik szánkban a fekete kenyérfalatot, melyet nem egyszer könyeinkkel áztatunk meg. Ne foszszanak meg bennünket e vigasztalásoktól; ne bántsák vallásunkat, ne becs-méreljék Istenünket!

De most veszem észre, hogy mily hosszúra terjed levelem. Ne nehezteljen kedves komám uram, igen megszorodott bennem a keserőség, s nagy könnyebbségemre szolgál, ha azt kedves komám urammal megoszthatom. Aztán meg az ily megnehezült kéz úgy van az irással, mint a szegény ember lova a futással. Nehezen indul; ha pedig belemelegszik, alig bir megállapodni.

Végzem tehát ezen leveletem, tiszta magyar szivemből kívánván, hogy a föltetszett uj esztendőben lehessünk épek testben, lélekben. Azon reményben, hogy kedves komám uram girbegörbe soraimat a régi szivességgel fogadja, ezennel jelentem, hogy második levelem nem soká fog késni.

A kedves komám asszonyt és kereszt-gyermekeit szivem szerint köszöntetem . . . Nincs-e valami baj?

M Á S O D I K L E V É L.

Kedves komám uram! Köszönöm szives izenetét, melylyel arról biztosít, hogy leveleimet ha még annyi lenne is, örömet olvassa. Ime szavánál fogom, itt megy a második, vesződjék rossz irásom betűzgetésével.

Tudja kedves komám uram, hogy én nyughatatlan ember vagyok, a ki ha valamit hallok, szeretek utána járni, hogy hát voltaképen mi legyen az. Mint-hogy a magunkféle emberek között sok jó barátom van, a ki szavamra hajt, és a választások alkalmával tudok némi sulyt vetni a latba, hát az urak is szóba állnak velem; beszélnek előttem, köztök forgolódván tehát néha előbb meghallom, a mi készülöben van, mint sok más sorsunkbeli ember. Így jutott tudomásomra legközelebb az is, hogy a házasság dolgában nagy változtatást szándékoznak tenni. Némely tudós urak tudni-illik azt hajtják, hogy a házasság dolga úgy, mint eddig volt, nem maradhat, hanem annak másképp kell lenni.

Ez a változtatás nagyon bele akar markolni lelki életünkbe, azért megérdemli, hogy fontos vizsgálat alá vétessék. A népet is fölöttébb érdekli, mert gyermekeinek jövő sorsáról, testi lelki boldogságáról van szó. Az volna ugyan rendén, hogy országgyűlési képviselőink, kiket annyi bizodalommal választottunk, kik nekünk oly sok szép ígéretet tettek, minket is számba vennének, mielőtt ily életbevágó dologban határoznának. Igen ám, de úgy látszik, mintha sokan közölök nem sokat törődnének a nagy néptömeggel; megelégesznek egyikét felültetett kolompossal, kivél azt kiabáltatják, a mit magok akarnak. Én azt gondolom, a 48-diki törvény a népnek is adott egy kis jogot arra, hogy a fenforgó kérdések iránt nyilatkozzék. E joggal kívánok én élni most, midőn a házasságot illetőleg czélbavett változtatás iránt véleményemet, úgy a mint Isten tudnom adta, egész magyar őszinteséggel elmondom. Lehet, hogy tudós urak, s talán követek is megvetik szavaimat; ám azért nekem nagy megelégedésemre fog szolgálni ha sorsosimat felvilágosíthatom. Ugy vagyok, mint sok gazda, mikor az árviz fenyegeti. Hanem bizik is, hogy az áradásnak elejét bírja venni, gondoskodik, hogy magát a lehető károk ellen biztosítsa, sőt jó szívével fogva másokat is buzdít, hogy mentegessék magokat a fenyegető veszély ellen.

Hogy a mit mondani akarok, érthetőbb legyen, sorba veszem a kérdéseket.

Azt mondják némely irástudók, hogy a házasságot nem lehet úgy hagyni, a mint eddig volt. Ugyan ugy-e?

Hogyan is volt eddig a házasság dolga?

Ime ez az első természetes kérdés, melyet vizsgálat alá kell vennem.

A házasság eddig az egyház törvényei szerint kötött, még pedig, mint igen jól tudjuk, az Isten házában, vallásos szertartások közt, lelkipásztoraink megáldása mellett. Mi katolikusok a házasságot szentségnek tartjuk, s megkívánjuk, hogy ahhoz a házasszulandók úgy járuljanak, mint szentséghez, tehát illő lelki készüllettel, tiszta lelkiismerettel. A protestáns atyafiak nem tartják ugyan a házasságot sakramentomnak, de mégis oly szent dolognak, melyet szintén templomaikban, vallásuk szertartásai szerint, papjaik közbejöttével hajtanak végre.

Mindig szép és szívreható jelenet volt a keresztyén házasság megkötése. Völegény, menyasszony, az egész násznép jámbor megilletődéssel járult az oltárhoz. Mindnyájan tudták, érezték, hogy nem csak nagy, életbevágó, hanem egyuttal szent dologról is van szó, mikor Isten oltára előtt, az ő egyházának hallatára, sőt közremunkálásával köttetik meg a frigy, melyet ha egyszer érvényesen meg van kötve, csak az ásó és kapa választhatja el.

A jegyesek érezték, hogy mikor gyűrűt cseréltek, sorsot is cseréltek, egészen egymáséi lettek, s mikor kezét fogtak, egymás segítségére vállalkoztak; nem egy kis időre, hanem holtokiglan. Mert nem csak azt kellett kijelenteniök, hogy egymást szeretik, hogy Isten rendelése és az anyaszentegyház szokása szerint házasságra léptek, hanem azt is meg kellett fogadniok, a feszületre letett esküvel kellett megfogadniok, hogy egymást soha, de soha, mig élnek, semmiféle nyavalyályokban el nem hagyják.

Az ekkép megkötött házasságban, épen az által, hogy egész a siriglan köttetett, vetette meg az egyház a család alapját. A férfi hűséges oltalmazója lett a gyöngébb nőnek, a nő viszont szives ápolója a férfinak, ki arra ereje mellett is, már természeténél és munkakörénél fogva is rászorul. Az asszony az által, hogy férjének feleségévé lett, tehát ketten tesznek egy házaspárt, melyben a társak mindegyike hasonló méltóságban áll, föl lett emelve az alacsonyásból, melybe a kereszténység előtt lealáztatott, midőn portékának tekintetett, melyet megvettek, mert a szemnek tetszett, vagy hasznot ígért, eldobtak ha a szemnek többé nem tetszett, vagy a várt hasznot meg nem adta. A keresztény házasság által jogot nyert a nő férjének nem csak a nevéhez, hanem oltalmához is, és e jogot nem vesztette el szépségével. Mert habár az élet és idő elviseltek is; habár családi bajai, talán épen beteg férjének ápolgatása, vagy beteg gyermeke mellett folytatott virasztása közben maga is elnyomorodott, nem kellett aggódnia, hogy hová hajtsa fejét, mert női joga még akkor is megvédte, ha férje kötelességéről megfeledkezett volna. A keresztény házasság biztosította a gyermekeknek nem csak testi ápolását, hanem lelki nevelését is. Így alapította meg a keresztény házasság a keresztény családot, azt a keresztény családot, mely fajunknak nem csak szaporítója, hanem erkölcsi nevelője is egyuttal. Az ekkép megalapított családnak köszönhetjük, hogy vagyunk, hogy el nem vadultunk.

Kérdem most már, kedves komám uram, ha jól van-e ez így? Oly kérdés, mely megérdemli, hogy rá egy külön levélben feleljek. Megírom azt is. Isten áldása velünk.

Harmadik levél.

Kedves komám uram! Azon kérdésre való feleletet, ha vajjon a házasság úgy, a mint van, jól van-e?

azért hagytam külön levélre, mert azon ellenvetésekre is akarok észrevételt tenni, melyeket ellene felhoznak.

A fát gyümölcsseiről, az intézményt hasznairól lehet megismerni. Már pedig ha tekintetbe vesszük, hogy a keresztény házasság az által, hogy a családot nem csak megállapította és megszentelte, hanem meg is mentette, a közerkölcsiséget mozdította elő, mely a közrendnek alapja, lehetetlen be nem látnunk annak hasznos voltát; lehetetlen tehát mást mondanunk, mint azt, hogy jó az a házasság, ugy a mint van.

Igen ám, de azt kérdik ellenünkben, nem volt-e eddig is egynél több boldogtalan házasság? Meg kell vallanunk, hogy bizony volt. De viszont legyen szabad azt kérdenünk, mi volt ennek az oka? Az-e hogy a házasságok az egyház által megszabott módon kötöttek? vagy talán más? vizsgálgassuk egy kissé.

Ha valaki csak azért lépett házasságra, hogy testi kivánságának kedvezzen, és ez okból egyedül a testi szépségre nézett a nélkül, hogy a lelki tulajdonokkal törődött volna; megtörténhetett, a mint bizonyára meg is történt, hogy a testi szépség eltűntével a gyönyörködés is eltűnt, melyet házasságában keresett. Minek aztán az lett szomorú következése, hogy mivel a házastárs megszűnt tetszeni, megszűnt a vágy is vele együtt lakni. Lett tehát izetlenkedés, viszálykodás, s a kezdetben nyalakodó házasság boldogtalanná vált. De ennek nem az egyház volt oka, mely a házasságot magasabb szempontból tekintette, s a mulandó testi szépség mellett a lelki tulajdonok figyelembe vételét is ajánlotta.

Azt tudjuk, hogy az évek szaporán tűnnek, s leszedik arcunkról a fiatalság rózsáit. A házastársakra is rájár az idő. Az ő hajszálaik is megfehérednek, az ő ajkaik is megfonnyadnak; az ő szemeikből is kifogy a tűz, kifogy tagjaikból az elevenség. De a hol a lélek ép, ott a korral együtt érik az okosság, mely a fiatalkori szerelmet egymás becsülésévé változtatja. És ezen okossággal nézve mily érdekesek, mily tiszteletreméltók azok a fehér hajszálak, melyek az együtt viselt élet-

gondok között űszültek meg. Azok a megbádgyadt szemek is elegendők arra, hogy a régi jó társak egymást megismerjék, és lássanak bár ránczokat az elvirult arc-rózsák helyén, nem találják azokat oly visszataszítóknak, hogy fonnyadt ajkaikkal érinteni irtóznának. A remegő kezek is megérik a barátság szorítását, s az ingadozó lépések annyi kimélő gondosságra adnak alkalmat, milyenek a fiatalok előtt ismeretlenek, de az öregeket fölöttébb boldogítják. Hála Istennek, akárhány öreg házast ismertünk, kik egymást a legtisztább barátsággal boldogították késő vénységökben is.

Az is megtörténhetett, pénzimádó korunkban bizonyára meg is történt, hogy a kik haszonlesésből házasodtak, számitásaikban rutul megcsalódtak, és e miatt aztán háborogva éltek.

Nem roszaljuk, ha valaki azt is számitásba veszi, miként tartja fen magát társával és leendő családjával együtt. De roszaljuk, midőn valaki csupán pénzért házasodik, csupán pénzt, vagy jószágot keres, a lelki tulajdonokkal, a lélek javaival nem törődik. Csak jószág legyen, a jószág akár el is maradhat; csak az erszény legyen tömött, az erény silány is lehet. Ki tagadhatná, hogy e tekintetben mai napság sok a szemfényvesztés, gyakori a csalódás. Nem mind arany, a mi fénylik. Aztán nem is valami derék ember az, ki csupán pénzért házasodik; annak ugyan ritkán lesz elég, a mit kap. Ha aztán vagy kevesebbet kap, mint a mennyit várt, vagy elprédálja, a mit kapott, kész az elégedetlenség, oda a békesség. Sokszor megtörténhetik, hogy a szerencse kereke visszajáról forog, s a helyett, hogy fölemelne, inkább lever. Beköszöntenek a csapások, melyek leapasztják, tönkre is tehetik az ember vagyionát. Már aztán ha lelki erő nincs a csapások elviselésére, ezuton is beáll az elégedetlenség és békételenség.

De kérdem, mi ennek az oka? Az-e, hogy a házasság az egyház által megszabott módon kötöttet? De-hogy az. Oka az, mert hiányzik a lelki javak iránti fogékonyság. Az egyház nem mulasztja el figyelmez-

tetni hiveit, hogy boldogságukat ne a földi kincsekben keressék, melyek mulandók, hanem a lélek javaiban, melyek állandók. E lelki javak nem ellenkeznek a földi jók birásával; csak hogy nem engedik, hogy a sziv egészen azokhoz tapadjon, s megtanítják az embert, hogy azokkal okosan, mérsékletesen éljen.

Az is nagy szálla az emberek szemében, hogy a keresztény házasság a siriglan köttetik; hogy azt, ha érvényesen köttetett, felbontani nem lehet, hanem csak az ásó és kapa választja el. Azt mondják, mily jó lenne, ha a boldogtalan házastársak elválhatnának, s új házasságra léphetnének, melyben talán megtalálnák a boldogságot. Mindenesetre nagy sor egy egész életre lekötöni magát. Épen azért inti is hiveit az egyház, hogy e nagy lépést kellő megfontolással tegyék. Ugyan azért kívánja a törvény is, hogy a házasulandók szabad elhatározás nyílt beleegyezés mellett keljenek össze. És ezt elannyira megkívánja az egyház, hogy érvénytelennek tekint minden házasságot, melynek megkötésénél a felek valamelyikének szabad beleegyezése hiányzott. Jó lélekkel, szabad választás, önkénytes beleegyezés mellett összekelt házastársakat nem az a gondolat rémiti, hogy sirig együtt kell lakni, hanem a miatt aggódnak, nem dulja-e fel a halál ideje-korán házasságukat. Nagy szavak azok a „holtomiglan holtáiglan;“ de mennyi megnyugvást adnak az egy mást szerető kebleknek! Jóraváló leány soha se kötötte volna le világát oly férfival, ki a helyett, hogy „holtomiglan el nem hagylak,“ arra akart volna esküdni, „el nem hagylak, mig meg nem unlak.“

A házasság természetében van, hogy az felbontatlan legyen, mert csak így van biztosítva a család, így az asszony méltósága és a gyermekek jövője.

Hiábavaló minden kifogás a keresztény házasság ellen; a ki az ember erkölcsi méltóságára valamit ad, velem együtt azt fogja mondani, jól van az úgy, a mint van.

És mégis bolygatják, mégis változtatni akarnak rajta. Hogy miként? Ezt egy újabb levélben adom elő. Addig is Isten oltalmába ajánlom kedves komám uraimékat.

Negyedik levél.

A változás, melyet némelyek a házasság dolgában terveznek, abból állna, hogy a keresztyén házasság helyébe az ugynevezett polgári házasság lépjen.

Hogy mit neveznek polgári házasságnak? Ezt kedves komám uram engedelmével megmagyarázom.

Polgári házasságnak olyatén szerződést neveznek, melyet szabad elhatározásu férfi és nő, a polgári hatóság közbejöttével, és az egyháznak mellőzésével a végből kötnek, hogy annak erejénél fogva összekelnek, és a szerződésben kikötött föltételek szerint együtt laknak, gyermekeket nemzenek és közösen gazdálkodnak. Láthatja ebből, kedves komám uram, hogy a kik a polgári házasságot tervezik, a házasságot az egyház kezéből egészen ki akarják venni. Ha szándékuk teljesezdnék, hát azután már nem a templomban hallanók, hogy „az anyaszentegyház menyegzőt hirdet.“ hanem a polgári hatóság kiáltatja ki, hogy ez a „Pali, meg az a Jutka szerződést kötnek arra, hogy együtt laknak.“ Az ekkép megkötött szerződésekről azután a polgári hatóság vezetne jegyzőkönyvet; nem tudom, az együttlakásból származott gyermekek anyakönyve nem a faluházának mestergerendája lenne-e?

Az ily szerződésekre nézve kétfélet is hall az ember. Egy rész úgy akarja, hogy jövőre minden házasság így köttessék meg a polgári hatóság előtt, honnan azután, ha az illetéket lefizették, épenséggel a tem-

plomba is elmehetnek a végre, hogy házasságukat egyházilag is érvényesítsék és megáldassák.

Mások úgy kívánják, hogy a polgári házasság senkire se parancsoltassék rá, hanem a törvény csak engedje, hogy azok, kik valamely fenforgó akadály miatt keresztény házasságra nem léphetnek, ezt az egyházi törvény ellenére is megtehessék; ugyszintén azok is, kik nem akarnak az egyház áldásával élni, a nélkül is összekelhessenek.

Melyik rész kívánsága fog teljesezni, azt én nem tudom. De azt tudom, hogy akár erőszakos, akár önkénytes polgári házasságot szabjon a törvényhozás, ez által az egyház törvényét egyik lényeges pontjában rontja le, s magán a valláson oly érzékeny sebet ejt, mely könnyen az erkölcstelenség rákfenéjévé fajulhat el.

A polgári házasság pártolói azt mondják, az álladalomnak joga van polgárainak házasságára befolyjni. Ezt eddig sem tagadta senki; az álladalom eddig is befolyt a házasságra annak a polgári életre kiható eredményei miatt azon mértékben, mely ezen eredmények szabályozása és biztosítása tekintetéből szükségesnek találtatott. Hanem a polgári házasság pártolói a házasságot egészen az álladalom hatáskörébe akarják vonni, az egyház arra való befolyását ellenben teljesen kizárni, a házasságról a vallásos jelleget végkép lereszelni. Azt mondják, a házasságot az álladalom szabályozza; és pedig, minthogy az álladalomnak a valláshoz semmi köze, tehát a vallásra való minden tekintet nélkül.

Hogy az álladalomnak a valláshoz semmi köze sem volna, ezt én, kedves komám uram, így odavetve el nem fogadhatom. Ha e mondásnak értelme arra megyen ki, hogy az álladalom a vallás belső ügyeibe ne avatkozzék, azt értem. De ha azt akarják velem mondani, hogy az álladalomnak jogában, vagy szinte kötelességében áll polgárainak vallásával nem törődni, azt tudatlanra venni, annak elveivel homlokegyenest ellenkező rendeleteket hozni, ezt én sem nem értem, sem el nem fogadom. Mert hát, kérem szeretettel, mi az álla-

dalom? Olyan valami-e talán, a mi a holdvilágban, vagy a levegőben függ? Az álladalom mi vagyunk kormányunkkal és királyunkkal egyetemben. Nálunk nélkül, kik alattvalók vagyunk, álladalom nem lehet. S ha mindjárt megengedjük is, hogy az álladalmat a törvényhozás és kormány képviseli, el nem fogadhatjuk azon állítást, hogy az álladalomnak a valláshoz semmi köze; azaz, hogy szabadságában áll azzal nem törődni. Mert ha az országgyűlésnek és kormánynak nem áll jogában az én tulajdoni jogomat tudatlanra venni, s az én birtokomat másnak átadni, arra sem lehet feljogosítva, hogy az én lelki tulajdonomat, vallásomat támadja meg, s lelkiismereti szabadságomon ejtsen csorbát. Az álladalomnak az a kötelessége, hogy tudomással bírván arról, miszerint polgárainak vallása, vallásos meggyőződése van, ezen vallásos meggyőződést tiszteltben tartsa, polgárainak ebbeli szabadságát biztosítsa. S ha polgárainak vallása különböző, ügyelnie kell, hogy egymás mellett békében éljének; egyik a másikat eltérő meggyőződése miatt ne háborgathassa, a maga hitbéli meggyőződését mindenik szabadon hirdethesse, szabadon követhesse, vallásos szertartásait szabadon gyakorolhassa. Ennyiből áll az álladalomnak kötelessége a vallások iránt, melyeknek, minthogy céljaival nem ellenkeznek, szabad létezési jogot engedett kebelében. Odáig nem terjedhet az álladalom hatalma, hogy polgárainak vallásos meggyőződését megtámadja, felzavarja, őket azzal ellenkező cselekvényekre akár kényszerítse, akár törvényes oltalommal rásegítse. Ezt tenné pedig a polgári házasság behozatalával. Megtámadná tudniillik polgárai nagy, talán legnagyobb részének azon vallásos meggyőződését, hogy a házasság szentség, épen azért csakis az egyház által megszabott módon köttethetik érvényesen. Megzavarná polgárainak vallásos fogalmait. Eddig ugyanis megszokta a népvallási dolgokban egyházára hallgatni; most pedig egyszerre az álladalom lenne hittanítóvá, azt hirdetvén: „halljátok, polgárok! eddig az egyház arra tanított tite-

ket, hogy a házasság szentség, s azt kívánta tőletek, hogy az ő törvényei szerint templomban papi áldás mellett keljetek össze; most azonban én, álladalom, azt mondom nektek, hogy a házasság nem szentség, hanem csak szerződés, annak megkötésére tehát nem szükséges az egyházi törvényt megtartani, nem kell sem a templomba, sem a paphoz menni. Ezt én nektek meg is engedem, akár tessék egyházatoknak, akár nem.“

Ha már az álladalom ezt tenné, hogyan igazodhatnék el a nép arra nézve, hogy vallás dolgában ki nek higyen, mit higyen? Az egyház fehéret mondana, az álladalom feketét. Melyiknek adjon igazat? Vagy arra fogja kényszeríteni a népet, hogy vallási dologban is neki engedelmeskedjék, ne az egyháznak? Vagy az egyházat fogja kényszeríteni, hogy úgy tanítson a mint ő parancsolja? Így is vizzály, amugy is vizzály; így is baj, amugy is. A vallás mindenesetre szenvedni fog, elhanyaglik a vallásos érzés és vele együtt az erkölcsiség.

Szívem, lelkiismeretem megnyugtat az iránt, hogy hazámat szeretem és épen azért, mert szeretem édes hazámat, nem kívánhatom, hogy annak különben is sokfelől zaklatott nyugalma még vallási bajok is háborgassák. Hát az erkölcsiségből mi lesz, ha a nép vallásos érzése megrongáltatik? Mentse meg a jó Isten országunkat a vallástalanság iszonyatos átkától.

És lássa, kedves komám uram, mégis hogyan sürgetik azt a polgári házasságot, s hogyan leszőlják azt, ki ellene van. Jövő levelemben, ha terhére nem lennék kedves komám uramnak, azon okokat veszem szemügyre, melyeknél fogva némelyek a polgári házasságot behozni akarják. Addig is a jó Isten oltalmába ajánlom.

Ötödik levél.

Azok, kik a polgári házasságot minden áron ránk erőszakoltatni akarják, azzal állnak elő, hogy mind-

addig, míg a polgári házasság életbe nem lép, szabadságunk teljes nem lehet.

Elhigye kedves komám uram, minél többet olvasok és hallok a szabadságról, annál inkább megzavarodik az eszem. Csaknem annyiféle a magyarázat, a hányan hozzászólnak. Egy rész azt mondja: van szabadságunk, a másik ellenben vältig azt kiáltja, messze vagyunk még attól. Csaknem azt mondhatnám, úgy vagyunk a szabadsággal, mint a savanyu káposztával, melyet az egyik sürűebb, a másik higabb lével szeret.

Az egyik azt mondja: a szabadság magával hozza, hogy minden törvényesen létező egyház maga tanit hassa gyermekeit. A másik ellenben azt mondja, addig nem lesz szabadság, míg az iskolát az egyháztól el nem veszik, míg a papot az iskolából ki nem zárják. Az egyik azt mondja: a vallási szabadság megkívánja, hogy az egyház intézze hiveinek házasságát. A másik ellenben azt mondja: addig a szabadságról szó sem lehet, míg a házasságot az egyház köréből ki nem vonják. Tessék már most eligazodni. A régi római császárok háromszáz esztendeig tüzzel vassal üldözték az egyházat, mert hitét megtagadni, tanítását az ő szájok izéhez alkalmazni nem akarta, mert a hamis istenek bálványai előtt térdet-fejet nem hajtott. Vajjon szabadság volt-e az? Bizonyára nem szabadság, hanem vérengző zsarnokság volt. És zsarnokság marad mindörökre, akár császárok, akár irástudók legyenek, kik az egyházat arra kényszerítik, hogy helyeselje azt, a mit roszalnia kell, ha csak önmagát meghazudtolni nem akarja.

Melyik részen van a szabadság őszintébb szeretete; ott-e, hol az egyházat tanításában nem akadályozzák, midőn azt hirdeti, hogy a házasság szentség, — vagy ott, hol azt követelik, hogy az egyház ős régi tanítását meghazudtolva most egyszerre azt mondja, hogy a házasság nem szentség? Én ezen utóbbi állapotot szabadságnak el nem ismerhetem. Ha csak azt meg nem engedjük, hogy minden egyesnek jogában áll a hitága-

zatok között válogatni, s mihelyt valami inyére nincs, az egyháznak kötelességében álljon, azt megváltoztatni. No de lenne aztán így annyiféle hitvallás, a hány furfangos ember. Ma ezt, holnap azt kellene az egyháznak tanítani. Végre is oda jutnánk, hogy semmi vallás nem lenne. A hitágazat nem olyan, mint a ruha, hogy az időjárás szerint lehetne változtatni. Ha valaki egyáltalán nem tud megbarátkozni a vallással, melyhez tartozik, szabadságában áll attól bucsut venni, de egyáltalán nem áll jogában a szabadság nevében azt követelni, hogy a vallás elveit az ő kedvéhez szabják.

Igaz, hogy az egyház törvényei a házasság-kötést korlátok közé szorítják; akadályokat állítanak fel, melyek miatt a házasság bizonyos személyek között létre nem jöhet. Azért alkotta pedig az egyház e törvényeket, azért állította fel — ezen akadályokat, hogy a házasság vallásos természetét, és ez által az ember méltóságát megőrizze; a házasságot pusztá párosodássá, vagy cse-reberévé fajulni ne engedje. Tágíthat-e az egyház e törvényeken, módosíthatja-e ezen akadályokat, azt meg-bírálni az ő köréhez tartozik. Ráerőszakolni ilyesmit az egyházra annyit tenne, mint szabadságát elvenni. Az egyház a maga körében, saját hiveire nézve az ő törvé-nyei szerint kötött házasságot tartja érvényesnek, min-den egyéb összekelést tilos együttlakásnak, ágyasságnak tekintett eddig. Hogyan tekintse a polgári házasságot, mely szintén az ő törvényeinek mellőzésével, lehetőleg azok ellenére fogna köttetni, ennek megítélése szintén ő hozzá tartozik.

És üldözzétek bár az egyházat, mint már annyi-szor üldözték, hurczoljátok bár a vérpadra, mint már a nnyiszor hurczolták, ezt ha épen akarjátok, meg is tehetitek, mert nektek fegyveretek van, az egyháznak nincs; de azt soha elérni nem fogjátok, hogy az egyház önmagát hivei előtt rutul meghazudtolja, a rábizott hit-kincset elárulja. De ezt az igaz szabadság tisztelői nem is követelik; ezt csak a féktelenség pártolói, az egy-ház esküdt ellenségei lármázzák, kik saját eszöket tart-

ják Istennek, saját kivánságukat törvénynek. A féktelenség nem az a szabadság, mely a népeket nemesíti, a nemzeteket nagy tettekre hevíti, az országokat fenntartja. A féktelenség csak rontani tud, mint a tűz, de építeni nem.

Igen ám, de azt mondják, azért is szükséges a polgári házasság, mert most már a zsidók is egyenjogú polgártársaink; kívánatos tehát, sőt szükséges, hogy a keresztények és zsidók között is lehetővé tétessék a házasság; és minthogy ezt az egyház nem engedi, az álladalomnak vált kötelességévé megengedni. Ez megint egy olyan pont, kedves komám uram, melyet egy újabb levélben fogok felvilágosítani, melyet szives engedelmével nem sokára megírok. Addig is Isten oltalmába ajánlom mindnyájokat.

Hatodik levél.

Kedves komám uram! Itt vagyok ismét levelemmel. Szeretetének és a tárgy iránt való érdekeltségének köszönöm, hogy gyakori alkalmatlankodásomat meg nem unta. Jól esett eziránt hozzám irt biztosítása. Szives engedelmével azt folytatom, a hol utolsó levélben elhagytam. Azt mondják tehát, azért is be kellene a polgári házasságot hozni, hogy a keresztények a zsidókkal összekelhessenek, a mit az egyház alig fogna megengedni.

Az úgy van. Az egyház a keresztény és nem keresztény, tehát zsidó között is tiltja a házasságot. Hanem ezen nincs okunk megütközni, miután a mennyire legalább én tudom, a zsidónak sem engedik meg vallási törvényei, hogy kereszténynyel házasságra lépjen. A zsidók részéről fenálló tilalomnak okát nem tudom; hanem azt tudom, hogy a mi egyházunk tilalmának oka nem az, mintha a zsidót azért, mert zsidó, gyűlölné,

hanem abban van e tilalomnak oka, mert a keresztény hit és zsidóvallás alapágazatai között lényeges különbség van; és épen e különbség miatt lehetetlen a benső egyetértés és lelki egyesülés, mely a házasságot házassággá, boldoggá teszi.

Erre ugyan azt szokták mondani, hogy a házastársakat nem a hitágazatok fűzik össze, hanem a szerelem. Szép dolog az a szerelem, ha kölcsönös becsülésből ered. De vajmi sokszor csak érzéki fellobbanás, mely hamar kialszik, csak mámor, mely hamar elpárolg, üresen hagyván a szívet. Jaj pedig, szászszorosan jaj a boldogtalanoknak, kik midőn szívekből a szerelem elpárolgott, abban a vallás vigasztalásának forrását is bedugulva érzik.

Már a két vallásszertartásai és szokásai is annyira elütnek egymástól, hogy miattok a családi élet egysége lehetetlen. Vagy viszálykodásra vinnék a feleket, ha a maga vallásához mindenik ragaszkodnék, vagy arra, hogy se a maguk, se az egymás vallására ne adjanak semmit, minek az lenne következése, hogy a vallást házi körükből száműznék. Milyen lenne aztán az ily családban a gyermekek nevelése, elgondolhatjuk.

Országgyűlésünk a zsidókat velünk egyenlő jogu polgárokká tette. Jól van. Ha már itt laknak az országban, ha szabadon építhetnek templomokat, szabadon hirdethetik és gyakorolhatják vallásukat, egyébiránt pedig az ország terheit velünk egyformán viselik, igazságos, hogy jogokkal is birjanak úgy, mint mi többiek. De ebből mi következik? Az-e talán, hogy ugyan akkor, mikor a zsidók jogokat nyertek, a mi jogainkat megnyirbálják? Ezt az osztó igazság nem engedi, mely inkább azt hozza magával, hogy valamint a zsidóktól azért, hogy velünk egyenlő jogokat birhassanak, nem kívánták azt, hogy vallásukat megtagadják, vagy bár egyes pontjaiban is módosítsák; úgy tőlünk keresztényektől se kívánják, hogy azért, mert a zsidóknak a magukéihoz egyenlő jogokat adtunk, a magunk jogairól, melyek hitelveink szabad vallását biztosítják, le-

mondjunk, vagy azokról lemondani erőszakoltassunk. Birja, gyakorolja saját vallását szabadon a zsidó, de birja és gyakorolja szabadon a keresztény is; ez az igazság.

Azért, hogy a keresztények és zsidók között a házasság tiltva volt, megállt az ország, nem forgott veszélyben az alkotmány, de vallási viszálykodás sem volt e miatt keresztények és zsidók között. Mind ez jövőben is bátran így maradhat, nem lesz belőle baj. Sőt méltán lehet aggódni, hogy épen akkor lesz baj, ha a polgári hatalom oly törvényt hoz, mely a vallások elveibe ütközik, mely midőn azon egyesek óhajtásának megfelel, kik a vallással nem törődnek, felháborítja a tömeget, mely vallására féltékeny, s annak háborgatását érzékeny fájdalommal látná.

Az a tekintet, hogy ha a keresztények és zsidók között szabad lesz a házasság, a pénz, mely most legnagyobb részt zsidókézből van, lassankint a keresztények zsebeibe visszazsívárogná, nem lehet döntő.

Nem lehet pedig azért, mert kötve hiszem, hogy a pénzes zsidók keresztényekkel keljenek össze, csak azért, hogy pénzüket keresztény kézre juttassák. Egyes esetek talán fordulnának elő; de ha mindjárt nem csalódnának is az ebbeli vérmes remények, vajjon rendén lenne-e a házasságot nyereszkezés tárgyává tenni? Lenne-e áldás az ily szövetségeken? A pénzvágyók szivtelenek, a pénz rabjai telhetlenek a piacon; azok lennének a házasság terén is. Azért pedig, hogy néhány pazarló himpellér üres erszényébe a zsidóleány pénzt hozzon, akár az egyik, akár a másik vallás híveit nyugtalanítani csakugyan kár lenne. Így gondolkozom én e tárgyban kedves komám uram! Én nem gyűlölöm a zsidókat, sőt habár egyesek magatartásával hazánk és főképp a köznép iránt megelégedni soha sem tudtam, mint felebarátaimat mindenkor szerettem, velök békében éltem, javukat amiben lehetett előmozdítottam; de azt az egyet soha sem teszem meg kedvökért, hogy saját

hittem agazatait elvessem, vagy helyesejjem, ha azokat valaki, ha mindjárt az országgyűlés is megsértené. Szeretném, ha ezuttal már befejezhetném levelezésemet. De minthogy még vannak mondandóim, szeretettel kérem kedves komám uramat, ne nehezteljen, ha még most is újabb levéllel fenyegetem. Pedig még irnom kell e tárgyról. Addig is Isten oltalmába ajánlom.

H e t e d i k l e v é l .

Kedves komám uram! E napokban mint násznagy kezfogón voltam. Szép társaság volt együtt; az uri népből is találkoztak, kik az örömapa szives meghívását nem vetették meg. Beszélgettünk egyről is, másról is, végre rátértünk a polgári házasságra is. Egyik uri vendég különösen azt erősítette, hogy az országgyűlés, ha a polgári házasságot törvénybe írná, ez által sem az egyik, sem a másik vallást nem bántaná. Sőt épen azáltal, hogy polgárilag lehetővé tenné azt, a mire az egyházakat csak kényszerítéssel lehetne, ha még így is lehetne rávenni, kiméletet tanusitana a vallások iránt, melyeknek elveit érintetlenül hagyja.

Szinte belenyugodtam már a felfogásba, midőn mások másképp nyilatkoztak és engem is más nézetre birtak. Elmondom most nézetemet, mely az ott hallottak után alakult, itt is ujlag köszönetet mondván a jó uraknak, kik e pontot előttem felvilágosították.

Általában föltehető, hogy a magyar országgyűlés a vallásokat egyenesen bántani nem fogja. Mert habár azt, hogy például a mi egyházunk és hitvallásunk ellen sértő kifejezéseket még egyesek se használjanak, megakadályozni nem lehetne is, azért, mert a szabad szólási jognak előleges korlátot vetni nem lehet; az ily egyesek által netán elkövetett sértést az egész testület ismét jóvá tehetné, miként jóvá tett már a kormány ellen ejtett kifakadásokat.

Attól sem lehet tartani, hogy a netán hozandó törvénybe majd a vallás ellen sértő szavakat irjanak.

Hanem, ha a netán hozandó törvény olyanra hatalmazná fel a honpolgárokat, a mit nekik vallásuk tilt; ha például a katolikus a törvény által felhatalmaztatnék arra, hogy házasságát ne tekintse szentségnek, hogy házassága kötésénél egyházának hitágazatait, törvényeit számba se vegye, szertartásait mellőzze, áldását megvesse; kérdem én, nem szolgálna-e ez egyházunknak és hitünknek bántalmára?

A szóbeli sértés, melyet hitvallásunk és egyházunk ellen a vakmerő szemtelenség elkövet, oly baj, melyet a megvetés sokszor helyre üt, nagyobb kárt pedig nem követ. De ha a törvényhozás hitvallásunk követőit arra hatalmazná fel, hogy annak elveibe ütköző tetteket követhessenek el, vagy az elveivel való nem törődést tetlegesen kimutathassák anélkül, hogy e miatt vagy az egyház kebeléből kilépni, vagy annak felelősséggel tartoznának, ez oly állandó bajt szülne, mely az egyháznak sok kellemetlenséget, a hívek tömegének botránnyal okozna. Az ily eljárás tehát nem csak hogy nem kimélné, hanem valósággal sértené az egyházat, mert hiveit az iránta tartozó engedelmességtől mentené fel. Az ily eljárás az egyház tanítói hatóságát támadná meg, melyet pedig az egyház senkivel meg nem oszthat.

Az egyház azon elvhez is szorosán ragaszkodik, hogy az érvényesen megkötött házasság feloldhatatlan még akkor is, ha a házas felek egymást szeretni megszűnnének, nyavalyába esnének, vagy újabb házasság által jobb vagyoni állapotra nyernének kilátást.

Nem tudom, a polgári házasság felbontható lenne-e, de gyanítom, hogy igen, talán nagyon is könnyen. Egy ujságban legalább ezt kívánják. De ez ismét oly intézkedés lenne, mely az egyháznak mindenkor vallott elvét nem csak érintené, hanem sértené is. Ez is egy ok arra, hogy azon biztatásba, miszerint a törvényhozás a polgári házasság behozatala által az egyházat bántani nem akarja, belenyugodni nem lehet.

Akarja, nem akarja, az mindegy; de hogy tetteleg bán-
taná, az bizonyos.

Már most mi történik? Ez a nagy kérdés, melyre
határozottan felelni nem tudok, hanem jövő levelemben
mégis elmondom gondolataimat. Addig is Isten oltalma
legyen velünk.

Nyolczadik levél.

Kedves komám uram! Azon kérdéssel végeztem
utolsó leveletemet, hogy már most mi történik? És azt
mondtam, hogy e kérdésre határozottan felelni nem tu-
dok, gondolataimat iránta még is ezen levelemben elő
fogom adni. Itt vagyok, hogy ígéretemet beváltsam. Én
tehát így gondolkozom:

Követeink a mi képviselőink, kiknek szép hivatá-
suk a népnek nem csak anyagi érdekeit, hanem lelki
szükségeit is előmozdítani. Nem szabhatjuk ugyan ki,
hogy mit beszéljenek, mire szavazzanak, mert sem uta-
sítást nem adhatunk nekik, sem feleletre nem vonhat-
juk őket. Azt azonban méltán kívánhatjuk, hogy óhaj-
tásaink iránt figyelemmel legyenek; azt pedig, a mi
erkölesi életünkre rossz befolyással lehetne, tőlünk el-
fordítani sziveskedjenek. Vegyék tehát figyelembe, hogy
a nép legnagyobb része szereti hitvallását, mint egye-
dűli vigasztalóját; ragaszkodik egyházához, mint lelki
édes anyjához, ki a bölcsőtől a sűrű lépésről lépésre
kíséri áldásaival, tanítva, intve, kérve, dorgálva is, mint
a szükség magával hozza. Vegyék figyelembe, hová
fajulhat a nép, ha szívéből a vallás iránti tisztelet ki-
vesz. Hiszen a képviselő urak, ha nem is a mi sorunk-
ból, de mégis a mi vérünkből valók. Köztünk élnek;
ismernek minket jó és rossz oldalunkról. Tudják tehát,
mert nem tudniok lehetetlen, hogy a magyar nép a há-
zasságra sokat ad és az ő erkölcsiségének legbiztosabb

mértéke a tisztelet, melylyel a házasság szentsége iránt viseltetik. Ezekre való tekintetből tehát azt várnók a követ uraktól, hogy a házasság vallási természetét ne bolygassák. Ha mindjárt más országokban divatban volna is a polgári házasság, mi el voltunk nála nélkül eddig, ellehetünk ezután is. Csak hagyják meg a szent házasságot a templomban, ne vigyék ki a piacra. Áldásosabb lesz az ezután is, ha imádsággal nem pedig anélkül köttetik. Ha van valami rendezni való, például a vegyes házasságokra nézve, Isten nevében rendezzék úgy, hogy e miatt a felekezettek között többről több háborgás ne legyen. De azt igen bölcsen teszik, ha a trafik helyett, mit jó néven vettünk volna, nem a házasság szentségét szüntetik meg, a mit nehéz szívvvel vennénk.

Azonban ha mindamellet is megtörténnék, hogy a polgári házasságot törvénybe írják, mit tevék legyünk akkor? Erre nézve kedves komám uram, én így gondolkodom: A törvény kétféle lehet. Vagy olyan, mely egyáltalán parancsolni fogná, hogy minden házassági szerződés előbb a polgári hatóság előtt köttessék meg, s csak azután lenne szabad az egyházhoz fordulni a házasság egyházi megkötése és megáldása végett. Ezen esetben a jólelkű katolikusnak kettőt kellene szem előtt tartania. Tudniillik először is azt, hogy miután a törvénynek hódolni kellene, meg kellene a szerződést a polgári hatóság előtt kötni előre, mint eddig is a morning-levelet esketés előtt szoktuk megállapítani; azután pedig kivétel nélkül Isten házába sietni a házasság egyházi érvényesítése és megáldatása végett, azt természetesen föltévén, hogy mindenki oly házasságot keres, melynek érvényes megkötését egyházi akadály nem tiltja. Ha pedig a törvény olyan lenne, mely nem parancsolná a házassági szerződésre nézve, hogy azt okvetlenül a polgári hatóság előtt kelljen elintézni, hanem csak megengedné ezt azoknak, kiknek szándékba vett házasságát az egyház fenforgó akadály miatt el nem fogadhatja, úgy azoknak is, kik az egyházat bármily

okból mellőzni kívánnák; akkor a jólelkű katolikus hagyja a törvényt törvénynek, míg azt az országgyűlés meg nem szünteti, de az általa kínált engedélylyel nem él; hanem házassági dolgában egyenesen egyházához fordul, mint eddig is fordult.

Nem ismerném az embereket, ha azzal kecségtetném magamat, hogy tanácsomat mind elfogadják. Lenének bizott, kedves komám uram, kik a törvény engedelmevel élnének. Az egyik azért, mert az egyházat gyűlöli, mint a roszt gyermek édes anyját; a vallásra semmit sem ad, mert szereti a bűnöket, melyeket a vallás kárhoztat. A másik azért, mert hasznót keres, mert könnyebbnek, talán nagyon is könnyűnek látja az elválást; még olyan is találkozónék, ki csak azért is polgári házasságra lépne, hogy a pap urakat boszantsa, s a világ előtt úgy tüntesse föl magát, mint a ki ilyent is mer tenni.

A példa egyik másik oknál fogva a népre is ki fogna hatni. Mert köztünk is sokféle az ember; kívált az olyan, ki nem arra hallgat, a ki neki javát akarja, hanem arra, ki csalfa ígéretekkel, szép szavakkal ügyesen ámitani tudja. Tudom, hogy az egyház résen lesz, tudom, hogy tanítását, intéseit hallani fogja, de lesznek süket fülűek, kiknek hiába beszél.

Hanem az idő majd e tekintetben is segítségére lesz egyházunknak, midőn kimutatandja, hogy az ígért hasznok üres ígéretek voltak. Engedje meg kedves komám uram, hogy e pontra nézve jövő levelemben még némelyeket elmondjak. Addig is Isten oltalmába ajánlom.

Kilenczedik levél.

Kedves komám uram! A polgári házasság pártoló oly sok hasznót, annyi boldogságot ígérnek, hogy fele is elég lenne. Azonban ide is illik a közmondás: a ki sokat ígér, keveset ad.

Azt mondanom sem kell, hogy e jó urak nem a lelki, hanem a világi hasznot tartják szemek előtt. Beszédeik után azt gondolhatná az ember, hogy minden eddigi bajainknak az volt főoka, hogy polgári házasság nem volt, s mihelyt az törvénybe lesz írva, kiárad a boldogság, s nem lesz többé szegény ember szép Magyarországon. Lesz pénz mint a polyva. Én pedig azt mondom, hogy ezután is csak az a törvény lesz, kaparj kurta, neked is lesz. Én egyáltalán nem azt tartom boldognak, a ki sokkal bír, hanem azt, a ki kevés-
 sel is meg tud elégedni. Aztán mióta a világ fenáll, mindig úgy volt, úgy is marad, míg a világ világ lesz, hogy Isten áldásával a kevésből sok, a nélkül a sokból is kevés lesz. Az Isten áldása pedig ingyen való ajándék, melyet törvény által kicsikarni nem lehet, mint az adót. Nem áll ugyan hatalmunkban az Isten áldó kezét arra vezetni, a merre nekünk tesz; rossz is lehet dúsgazdag, a jámbor is lehet ügyefogyott szegény; Isten a gonoszok fölött is úgy ragyogtatja napját, mint az igazak fölött. De azt még sem veri ki az én fejemből senki, hogy bajos valami nagy áldást várni az Istentől annak, ki élte egyik legfontosabb lépését azon tüntetéssel teszi, hogy ő Istentől is el mer fordulni, mert rá nem szorul. Legyen neki az ő hite szerint; de nekem borzadás fut végig hátamon, mikor ilyent hallok, azt pedig soha sem hiszem, hogy az ember az által érjen el boldogságot, ha az Uristennel tusakodik.

Aztán mily jó lesz az, hogy a polgári házások elválhatnak majd anélkül, hogy a szentszék előtt pilronkodniok kellene! Mily okokból leend megengedve az elválás, azt előre meg nem mondhatom, de gondolom elég lesz, ha a felek egymásra unnak; ez a ráadás sem lesz nehéz, mert nagyrészt nem szeretetből, hanem haszonlesésből történvén az összekelés, a vonzódást is nem a szív nemesebb érzése, hanem a haszonlesés vezérli. Elmennek majd a polgári hatósághoz; vagy oda sem mennek, hanem csak elvégzik magok között; vagy elvégzi majd a polgári férj, hogy el kell válni, mert a

szerelemnek köztök se hire, se hamva; vagy el kell válni, mert nincs gyermek, vagy hogy nagyon is szaporán születnek; vagy el kell válni, mert nagyobb szerencsére van kilátás. Ilyformán oly himpellér férfiaknak, kiknek, se szívök, se lelkök, könnyü módon lehet kedvöket tölteniök; de mit nyernének a szegény asszonyok és szülök? Ilyformán az a hires polgári házasság nem lenne más, mint vásár, melyben kedves komám uram is eladhatná leányát. Vevője akadna, mert nem menne üres kézzel; de mondhatná-e, kedves komám uram: no hála Istennek leányom sorsát biztosítottam? Bizony nem mondhatná, mert ott lenne szívében az aggodalom, mint mardosó féreg, mely egyre azon gondolattal gyötörné, hát ha kedves polgári vője egy páév múlva megunja Erzsikét, vagy elpredálja vagyonát, aztán egyszép reggel azt mondja neki, eredj haza, nekem már nem kellesz. És Erzsike haza megy búbamerült szívvel, talán gyermekekkel is. Kedves komám uram aztán törhetné a fejét, hogy hát mit csináljon? Otthon tartsa-e? újra eladja-e?

Hát a gyermekek? Megosztóznak-e rajtok az elvált szülök? Ki lesz gondviselőjük, ki lesz nevelőjük? Megérhetjük, hogy visszajön a régi pogányvilág, mikor a lelketlen szülök, fölösleges vagy hibás gyermekeiket kirakták az utfélre, s nem törődtek vele, akármily sorsra jutottak.

Mondhatják nekem, hogy az elválás csak úgy eshetik meg, ha az asszony is beleegyezik; annak meg majd lesz annyi esze, hogy vagy nem egyezik bele, vagy jól megköti a végét. Tudjuk, mily sora van az oly asszonynak, kit férje mindenkép le akar rázni nyakáról. Van-e az ily szerencsétlennek akarata? Van-e választása? Mit keressen olyan házban, hol megunták, hol helyét már másnak szánták, hol nyugtalanul várják az órát, melyben a küszöbnek hátat fordít? Oh az ily szerencsétlen asszonynyal akár halálos ítéletét is aláírathatják. Nem azon fehér személyekről beszélek, kik akár minden évben is készek más-más férfival szerződ-

ni, hanem azokról szólok, kik tudják, mi az asszonyi becsület, és féltik azt; kik nem a férfiak változtatásában, hanem a jóra való férjjel megkötött házasságban hiszik feltalálhatónak, s csak is abban keresik boldogságukat.

Minden híresztelt nyereség, melyet a polgári házasság hozhatna, legfőlebb abban állna, hogy könnyebben lehetne összekelni, és könnyebben elválni. De ezt én szomorú nyereségnek tartom; sőt oly veszélyesnek, mely a házasságot lealacsonyítja, a családot tönkrejuttatja, az asszonyt megint portékává, a gyermekek nevelését lehetetlenné teszi, a közerkölcsiséget feldulja, s a magyar népet megrontja.

Elszomorodik a lelkem, ha e szomorú képet szemlélgetem. Engedje meg azért, kedves komám uram, hogy attól levelem berekesztésével megváljak, s még egy levéllel terhelhessem. Addig is Isten oltalmába ajánlom.

~~~~~

Tizedik levél.

Kedves komám uram! Velem együtt nem egyszer szemlélte gyönyörűséggel a kis tó csendes vizét, mely a napsugarak fényében simán ragyogott, mint ünnepen a tükör. Szinte rosszul esett, mikor pajkos gyermekek követ dobván bele, felzavarták, s az iszapot hajtották szemünk elé. Ilyen a hitélet. Önnönmagára hagyatva csendes nyugalomban tartja a lelkeket, s az örök igazságok fényénél biztosan viszi az embereket tovább és tovább rendeltetésök útjain. Azonban a nyugtalan elmék megzavarják a csendet; port szórva az emberek szeméi közé, hogy az örök igazságokat ne lássák, hanem azoktól elfordulva botorkáljanak, amerre a vak indulat huzza-vonja őket. Ez a szép lelki nyugalomnak vége, a salak kezd a fölszínre jutni. De ez nem lehet tartós állapot. A kő leszállván a fenékre, elfutnak az okozott

hullámszás gyűrűzetei, az iszapot kiveri magából a víz ereje, a tó megint visszanyeri nyugalmát, s a napsugarak visszaragyognak sima tükrére. Hitéletünk zürzavara sem tarthat soká. Az igazság fénye végre is világot derít. Mert valamint a napfényt egyikét lepedővel kisebb helyről ellehet zárni, ki lehet zárni a nap melegét a jégveremből, de a napot teljesen úgy elfogni, hogy ne világosítson és ne melegitse a föld színét, ez az emberi erőn kívül fekszik; úgy kívül fekszik az emberi erőn az is, hogy a vallás hatalmát egészen megsemmisítse.

Kedves komám uram, az emberi szív is megkivánja a maga csendes boldogságát, s minél inkább meggyőződik a vallástalan hóbortosságok arról, hogy e nyugalmat, e boldogságot emberi erő vagy intézkedés megszerezni és biztosítani nem képes, annál szorosabban fog ragaszkodni Istenéhez, kiben egyedül találja fel azt.

A polgári házasság is, ha már a nyakunkra hozták, egy időre megzavarja hitéletünket. A rossz akaraletet mesterkedik ezen; szóval és írásban minden lehetőet elkövet, hogy az egyház tanítói tekintélyét lerontsa.

Fájdalom, nem minden siker nélkül. A vallástalanság salakja már is meglepte hitéletünket. E salakra kedvező lesz a polgári házasság, mint dermedt békára a meleg eső. Fölvergődik, felkap egy időre. De majd megint le is száll a maga nehezétől nyomva, mint a kő a tó fenekére.

A botrányokra készen lehetünk, de azért kétségbe esni nem kell. Nagyobb bajokon is átvergődött már a mi egyházunk, anélkül, hogy életerejében meggyengült volna. Mint a szőlőtő a metszés után új hajtásokat hozott.

Ugy képzem én az ilyen forrongást, mint mikor asszonyaink a fazékat tiszta vízzel töltve a tűzhöz teszik. Forrás közben habot ver a víz; ez azonban vagy lefut a fazék tetején, vagy leszóratik, a víztömeg megmarad épen.

A jóra való szülő, kinck több lelke van, mintsem gyermekét bitangra kivetné, nem hiszem, hogy a polgári házasságnak nagyon örvendene. Nem is engedi arra lépni gyermekét.

A jóra való fehér személy, ki magát portékánál többre becsüli, s nagyobbra tartja, mintsem áruba eresztene, inkább hajadon marad, mint arra vesse fejét, hogy mikor egyik ajtón beviszik, már keressék szemmel a másikat, melyen nem sokára ki fogják hajtani.

Nem vagyok már mai veréb, Isten kegyelméből megettem kenyereimnek javát, és én másoktól úgy halottam, magam is úgy tapasztaltam, hogy legjobb mester az élet; ez még azokat is megtanítja, kik senkitől sem akarnak tanulni. Ez a nagy mester, az élet majd megtanítja az embereket arra is, ha még nem tudnák, hogy a ki Isten nélkül épít, hiába épít, hogy a ki a jó erkölcsre nem ad, az maga alatt vágja a fát, s majd többen is rátérnek arra, hogy azt válaszsák jelszavokul, a mit én, hogy mindent Istennel, semmit Isten nélkül.

És ezzel bezárom leveleimet. Bocsánat, kedves jó komám, a hosszas untatásért. Kiirtam, a mi szivemen volt. Bár jobban tudtam volna irni, hogy minél többet győzhettem volna meg annak igazságáról, hogy a polgári házasság nem nekünk való; hagyják azt másoknak a bugyogóval és magas tejesfazék alakú kalapokkal együtt. . . De talán nem esett hiába munkám. Már azzal is megelégszem egyelőre, hogy kedves komám és ottani jó barátaink velem tartanak. Ránk ugyan nincs bizva a törvényt sem meghozni, sem megakadályozni; de túlnk függ magunkat és másokat annak rossz hatásától megóvni. Majd több olyan ember is találkozik, ki hogy az esőben meg ne ázzék, a gádorba vonja be magát.

Köszönöm kedves komám uram szivességét és békétürését, s kedves övéivel együtt Isten oltalmába, magamat pedig régi szeretetébe és barátságába ajánlom és maradok holtig hív komája . . . én, ki e leveleket irtam.

